

ΜΙΚΡΗ ΥΔΡΙΑ

3

Δημητρής Κατσαγανής

Η ΜΑΝΑ ΓΙΑΛΑΔΑ

Κεια τα χρονια τα καλοκαιρια παηναμε σην ακρ στου πουταμι σι κατ πλατανια κι σταλ-ι-ζαμε τα γιδια για να ξημησμεριασνε κι να πιννε νερο.

Ενα μεσ-η-μερακι σπως εφαγαν ψωμι κι εγειραν να πλαΐασνε οι μεγαλυτερ και μεις τα λιανοπηδα μπλιτσαναγαμι στα μαυρονερια μπα κει πιασωμε κανα ψαρ, αη-κουμπε περα απ του ποταμι ενα μουγκριτο, για φασαρια, ενα κκκο, για συντιλια κι λαδατωσαμι. Πλαλ-η-ξαμε κατα κει π κ-οι-μονταινε οι αλλ-οι, κι τσ βλεπομε, πεταχ-κανε κι αυτοιν-οι απαν.

Ορε τι ναναι, ορε τι ναναι, αναρωτιοντανε μεταξυ τς. Η φασαρια οσο παηνε και ζυγωνε.

Βγαιν-ει ενας παρα περα και τι να ιδη. Εκαμι ετσ-ι του δεξιτ του χειρ και μιας εκα-μει να παμε κει. Τραμε, τι να ιδουμε.

Ρχοτανε για γιαλαδα μεσ στου χαλια κατα δω που μασταν.

Εμεις τα μικρα κλαρωσαμι απαν στα πλατανια, οι αλλ-οι εκαμιαν παρα περα να φλαχτουνε. Αφου παραμερσαμε ετσ-ι να ιδουμε κατα που θα παει η γιαλαδα, ξανα-τραμει και τι να ιδης. Πηγει σ ενα πλατανακ-ι ικει σν ακρ κ εμπχνε τα κερατα τς στου χουμα κι μουγκριζε να σε κοβ η νιλα κι το βαρυ παραπονου.

Τι ειχε γιν-ει: Εκει στου πλατανακ-ι ειχει σφαξει του πρωι θαμπουλια ενας χασαπς του μακαριακι τς. Μολις γυρσε αυτην-η απ τ δοσκη τς κι ειειδε οτ ελ-ει-πε του μικρο τς πηρε το ντορο κι αμολ-η-σε δοθε.

Αφου νλευκε ικει καταη καμποσο σταματσε κι πηρε του δρομο σα χαμεν-η κι διαδκε για του τοπο τς. Εμεις ειχαμει μειν-ει ξηροι ουλ-οι εκαμαμ του θαμα μας.

«Ορε σα μαννα εκανε», τν αμολ-η-σε ενας που τ περασει πρωτα.

Πετιεται ου Σπυρακιας — Θεος σχωρεστον του μακαριτ — και τ λεει σα να τουν βλεπω τωρα ια μπροστα μ:

«Αμ τι νομεις, μαναχα οι δικες μας ειναι μανναδες, ορε ντυπ κλουκια ειστε... ντιπ». Υστερα ξαναπηγαμ ικει π ξαναμασταν ου καθενας κι αλλ-οι ελεγαν ετσ-ι κι αλλοι αλλιως.

Πηγα κι ιγω ικει παρα κατ να ξαναμπλιτσιανισω μι τς αλλνους, αλλα δε με χωραε.

Ελεγα μεσα μ ποτε να παω σπιτ του δρωδ να του που στ μαννα μ να ιδου αυτην-η τ θα μ πει.